ជំពូកទី១១

★ ចម្ងល់របស់បរទេសនានាចំពោះវត្តមាននៃអង្គការ ។
★ កូនយោធាខ្មែរក្រហមចាប់ចងភ្នាក់ងារទូតអតិតសហភាពសូវៀតជាវៀមច្បង ។

ចម្ងល់របស់បរទេសនានាចំពោះវត្តមាននៃអង្គការ

អង្គការក្រឡុកលេងសើចដាក់ភ្នាក់ងារទូតនានា មានភ្នាក់ងារទូតអតិតសហភាពសង្គមនិយមសូវៀតជាដើម ។ នៅថ្ងៃទី១៩មេសា ពេលល្ងាច ស្ថានទូតអតិតសហភាពសូវៀត បានព្យួរផ្លាកមួយជាប់នឹងមាត់ទ្វារ សរសេរអក្សរបារាំងធំៗ មានសេចក្ដីជាអាទិថា ៖ យើងសង្គមនិយមជាមិត្ត ជាបងប្អូន សូមមិត្តអញ្ជើញមកជួបបងប្អូនយើង យើងចាំមិត្តនៅទីនេះ គឺក្នុងស្ថានទូត ។ សូមមិត្តនាំអ្នកចេះនិយាយភាសាបារាំងមកជាមួយផង ។ល។

នៅពេលដែលតំណាងអង្គការមកដល់ ពួកនេះមិនខ្វីរវល់អើពើនឹងមើលផ្លាកនៅមាត់ទ្វាររបស់ស្ថានទូតនេះទេ តែតំណាងរបស់អង្គការបែរជាកេះកៃកាំភ្លើងបេ-៤០ ដែលជាកាំភ្លើងបានដោយសារជំនួយរបស់អតិតសហភាពសូវៀតនេះឯង បាញ់ចំសោរដើម្បីបើកទ្វារឲ្យបានទាន់ចិត្ត ។ ពេលចូលទៅដល់ស្ថានទូត មានមនុស្សប្រុស៥នាក់ ស្រី៣នាក់ ។ ពួកនេះក៏ចាប់ភ្នាក់ងារទូតទាំងអស់នោះចងស្លាបសេកហើយបណ្ដើរទៅកាន់បន្ទប់បាយ ។ ពេលបើកទូរទឹកកកឡើងឃើញមានពងមាន់នៅក្នុងនោះ តំណាងអង្គការយកមកបោកចោលនៅចំពោះមុខអ្នកជាប់ចំណង ព្រមទាំងស្ដីបន្ទោសថា ៖

« នៅក្នុងរបបសង្គមនិយមដ៏ពិតប្រាកដ និងដ៏ឆ្និនឆ្នៅរបស់អង្គការ គេមិនហូបបំផ្លាញពងមាន់យ៉ាងនេះទេ គេត្រូវតែយកវាទៅភ្ញាស់សិន រួចយកមេមាន់មកថែកន្ត្រាហូប...។ល។

ភ្នាក់ងារទូតអតិតសហភាពសូវៀតជាសង្គមនិយមវៀមច្បងដ៏ខ្លាំងពូកែលើលោកធ្វើភ្នែកឡឹងឡង់ ។ ដោយយល់តាមកាយវិការខ្លះៗ ក៏នឹកថា ៖ ឱអង្គការចង់

ធ្វើការសើរើនិយមទេដឹង ? ភ្នាក់ងារជាប់ចំណាងទាំងអស់គ្រវីក្បាល ដោយមកពីមិនយល់អស់នូវន័យដែលគេនិយាយពន្យល់ តែគេនឹកក្នុងចិត្តថា សង្គមនិយមរបស់អង្គការស្ទើគេនេះប្រហែលជាឥតប្រយោជន៍ និងធ្វើឲ្យវិនាសហិនហោចទេដឹង ? គ្រាន់តែមានក្នុងការស្រមៃតែមិនដឹងថាគេចង់ធ្វើអ្វី ? តើអង្គការជានរណាទៅអេះ ?

ចាប់ពីថ្ងៃទី២០កុម្ភៈដល់៦មេសា១៩៧៦ មានភ្នាក់ងារទូតជាតិស៊ុយអែដម្នាក់ឈ្មោះកាហ្សបិក មានឱកាសបានទៅធ្វើទស្សនកិច្ចរបបសង្គមនិយមចម្លែករបស់អង្គការ ។ លោកធ្វើអធិប្បាយថា ៖ បដិវត្តន៍ខ្មែរដែលមានឈ្មោះអង្គការអនាមិកជាមេដឹកនាំគួរឲ្យចម្លែកអស្ចារ្យ គឺប្លែកពីបដិវត្តន៍នៃប្រទេសមហាអំណាចនានា ដូចជាប្រទេសចិន ឬអតិតសហភាពសូវៀតជាដើមឆ្ងាយណាស់ គឺការបំផ្លាញខ្មែចបំផ្លាញខ្ចី ញ៉ាំងឲ្យពិភពលោកភ្ញាក់ផ្អើល នូវអំពើឃោរឃៅកាប់សម្លាប់ ដែលមានភាពពុះពោរហក់កញ្ជ្រោលដូចភ្នំភ្លើង ។ល។

លោកមានការឆ្ងល់សែនឆ្ងល់ ព្រោះរាស្ត្រខ្មែរជាអ្នកកាន់ពុទ្ធសាសនា ដែលមិនហ៊ានទាំងសម្លាប់សត្វមុសឬរុយមួយផង តើហេតុអ្វីបានជាមានការកាប់សម្លាប់យ៉ាងរង្គាលបែបនេះ ? ។

អ្នកស្រីឡូរ៉ង់ពិច, ជាតិបារាំង, មានប្ដីជាកម្មាភិបាលជាន់ខ្ពស់របស់ខ្មែរក្រហមឈ្មោះមិត្តសួង-ស៊ីគឿន បានត្រូវទទួលទារុណកម្មយ៉ាងធ្ងន់ពីសំណាក់របបអង្គការ ។ អ្នកស្រីនេះបានអះអាងធ្វើជាសាក្សីចំពោះអំពើឃោរឃៅរបស់របបនេះ ។ អ្នកស្រីថែមទាំងបានសរសេរអធិប្បាយយ៉ាងពិស្ដារនៅក្នុងឯកសាររបស់គាត់ទៀតផង ។

ជាសរុបសេចក្ដីទៅ អ្នកស្រីសរសេរបញ្ជាក់ថា ៖ អង្គការជាបិសាច អាចចូលសណ្ឋិតក្នុងបុគ្គលណាដែលលោភអំណាច ស៊ីជោរ ។ កាលបើបិសាចនោះចូលសណ្ឋិតក្នុងបុគ្គលណាហើយ បុគ្គលនោះភ្លេចអស់ហើយនូវម៉ែឪ ប្រពន្ធកូន ញាតិ មិត្តជាពិសេសជាតិរបស់ខ្លួន ។ តួយ៉ាងដូចរឿងមិត្តសួង-សាគឿនប្ដីរបស់អ្នកស្រីស្រាប់ ដែលធ្វើទារុណកម្មលើប្រពន្ធកូនរបស់ខ្លួន ។ល។ អ្នកស្រីបានបញ្ជាក់ទៀតថា សូម្បីតែថានៈអ្នកស្រីជាភរិយារបស់កម្មាភិបាលជាន់ខ្ពស់ផង អ្នកស្រីទទួលទារុណកម្មយ៉ាងវេទនារកពាក្យសរសេរមិនបានផង ចុះទំរាំដល់ប្រជាជនគ្មានបុណ្យស័ក្តិ ឬងារអ្វីនឹងគេនោះ តើត្រូវរងទុក្ខជាងនេះប៉ុន្មានដងទៅទៀត ។ អ្នកស្រីបានជំរុញថា ៖ គួរឲ្យអាសូរអ្នកដែលជួបប្រទះនឹងរឿងនេះណាស់ ហើយនៅទីបញ្ចប់អ្នកស្រីធ្វើសំនួរមួយដែរថា ៖

តើនរណាជាអង្គការ ?

❑

ជំពូកទី១២

- ★ កំណើតរដ្ឋាភិបាលទីងមោងកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ ។
- ★ អង្គការចាត់តែងតាំងខ្មែរវៀតមិញជាគណៈតំបន់ ជាតំណាងរាស្ត្រ ។
- ★ មុខងាររបស់ក្រសួងសុខាភិបាល និងក្រសួងអប់រំរបស់អង្គការ ។
- ★ អង្គការបង្កើតឃាតករជាប្រាំក្រុម ។
- ★ ខ្មែរវៀតមិញដើរប្រមូលមាសពេជ្រនិងលុយកាក់ ។
- ★ អង្គការបង្កើតក្រុមនិងកងសហករណ៍តំបន់ ។

កំណើតរដ្ឋាភិបាលទីងមោងកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ

ថ្ងៃទី១៧មេសា១៩៧៥ អង្គការទទួលជ័យជំនះ ហើយចូលមកលុកលុយប្រទេសកម្ពុជាភ្លាម ។ ជាដំបូងអង្គការច្រានតែក្បាលខ្មែរក្រហមនិន្នាការខ្មែរពីរក្រុម ។ ក្រុមទី១គឺបក្សខ្មែរក្រហមរបស់លោកខៀវ-សំផន ។ ក្រុមទី២គឺអតិតចោរ ដែលអង្គការកែឆ្នៃជាក្រុមខ្មែរក្រហមដែរ និងក្រុមទី៣ ជាក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំង ដែលរាស្ត្រខ្មែរមិនស្គាល់ថាជាសាសន៍អ្វីទេ ។

ឃាតករទាំងបីក្រុមនេះអនុវត្តតាមបញ្ជារបស់អង្គការ សម្លាប់ប្រជារាស្ត្រខ្មែរស្លូតត្រង់ ជាពិសេសអ្នកចេះដឹង ដោយគ្មានជំនុំជំរះអ្វីទេ ។ សម្លាប់ក្នុងរយៈពេល ១០ខែ អ្នកចេះដឹងស្លាប់ជិតអស់ ។ អ្នកដែលមិនទាន់ដល់វេនស្លាប់ ខ្លាចបាក់ស្បាតមិនហ៊ានកំរើក ទើបអង្គការបញ្ចេញអតីតខ្មែរយៀកមិញ គឺសមាជិកបក្សប្រជាជនបដិវត្តន៍ខ្មែរ ។ អង្គការចាត់តែងជាស្រេចជាប្រធានសហករណ៍, ជាគណៈតំបន់ និងជាតំណាងរាស្ត្រ រួចបន្លំប្រើឈ្មោះខ្មែរក្រហមតទៅទៀត ដែលមានជាឧទាហរណ៍ខ្លះៗដូចតទៅ ៖

- នៅថ្ងៃទី២០ ខែមិនា ឆ្នាំ១៩៧៦ ជាថ្ងៃជ្រើសរើសតំណាងរាស្ត្រ អង្គការអនាមិកចេញបញ្ជាឲ្យហៅប្រជាពលរដ្ឋទាំងអស់នៅសហករណ៍លក់ជ្រៀវ ឲ្យមកជួបជុំនៅកងលេខ៣ ភូមិព្រៃស្វាយខាងលិច ។ លុះជួបជុំជាច្រើនពាន់នាក់ហើយ មានតំណាងរបស់អង្គការចុះមកពីថ្នាក់លើ ចេញបញ្ជាទាំងបង្ខំឲ្យប្រជាជនខ្មែរទាំងអស់លើកដៃយល់ព្រមចាត់តាំងមិត្ត មូល-សម្បត្តិ ហៅតាប៉ែត ជាតំណាងរាស្ត្រនៅតំបន់ទី១ ។

តាប៉ែតមានមុខតំណែងមួយទៀត គឺគណៈតំបន់ទី១, អង្គភាពជាមួយមិត្ត រស់-ញឹម ហៅតាកៅ ។ លុះមានតំណាងរាស្ត្ររួចស្រេចបាច់ហើយ គេក៏ប្រកាសបង្កើតរដ្ឋាភិបាលទីងមោងមួយនៅថ្ងៃទី១៤ មេសា ឆ្នាំ១៩៧៦ គឺមួយឆ្នាំគត់ក្រោយថ្ងៃដែលអង្គការលុកលុយរាតត្បាតប្រទេសកម្ពុជា ។ រីឯសមាសភាពនៃរដ្ឋាភិបាលនោះគឺ ៖

- ខៀវ-សំផន	ប្រធាន
- សូ-ភឹម	អនុប្រធាន
- រស់-ញឹម	អនុប្រធាន
- នួន-ជា	ប្រធានគណកម្មការអចិន្ត្រៃយ៍ នៅរដ្ឋសភាកាលពីសម័យប៉ុល-ពត, នួន-ជា (ឬឡៅ-ប៊ុនគន ឬឡុងរិទ្ធ) ជាមេបញ្ជាការជាន់ខ្ពស់នៃកងទ័ពប្រជាជនបដិវត្តន៍កម្ពុជា និងជាប្រធានការិយាល័យនយោបាយ ។
- ប៉ុល-ពត	បានត្រូវតែងតាំងជារដ្ឋមន្ត្រីទី១ ទទួលបន្ទុកផ្នែកការបរទេស ។
- អៀង-សារី	អនុរដ្ឋមន្ត្រីទី១ទទួលបន្ទុកការបរទេស ។

- អ្នកស្រីខៀវ-ធីរិទ្ធិ (ប្រពន្ធអៀង-សារី) រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសង្គមកិច្ច ។

- វន-វេត	អនុរដ្ឋមន្ត្រីទី១ទទួលបន្ទុកផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចនិងឧស្សាហកម្ម ។
- សឹន-សេន	អនុរដ្ឋមន្ត្រីទី១ ទទួលបន្ទុកផ្នែកការពារផ្ទៃប្រទេស ។

- អ្នកស្រីយ៉ុន-យ៉ាត (ប្រពន្ធសឹន-សេន) រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ និងវប្បធម៌

- ហ៊ូ-នឹម	រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងឃោសនាការ ។
- ជួន-ជឿន	រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសុខាភិបាល ។

ក្រៅពីរដ្ឋមន្ត្រីទាំងនោះ គេមានបង្កើតគណៈកម្មការ៦ ដែលនៅអបអនុប្រធាន

ទទួលខុសត្រូវផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច កសិកម្ម ឧស្សាហកម្ម ចំការកៅស៊ូ ពាណិជ្ជកម្ម គមនាគមន៍ និងថាមពល ។ គណៈកម្មការនេះមានសមាជិក៥នាក់គឺ ៖ ប៉ុល-ពត, អៀងសារី, សឺន-សេន, មិត្តនួន និងមិត្តយ៉ាង ។ មិត្តនួននិងមិត្តយ៉ាន គ្រាន់តែជាឈ្មោះតែគ្មានមនុស្សត្រឹមត្រូវទេ ។

ក្នុងរបបកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ អ្នកមានអំណាចយ៉ាងខ្លាំងហើយបញ្ចេញសកម្មភាពយ៉ាងអាថ៌កំបាំងគឺ ប៉ុល-ពត និងប្រពន្ធ ។

ប្រពន្ធប៉ុល-ពតឈ្មោះ ខៀវ-ប៉ុណ្ណារី ជាបងបង្កើតរបស់ខៀវ-ធីរិទ្ធិ (ប្រពន្ធអៀង-សារី) ជាអ្នកកាន់ក្តាប់អំណាចយ៉ាងខ្លាំងអស្ចារ្យ ។ ក្នុងរយៈពេល៥ឆ្នាំដែលធ្វើសង្គ្រាម ខៀវ-ប៉ុណ្ណារីត្រូវបានគេចាត់តាំងជាអនុប្រធានមេបញ្ជាការជាន់ខ្ពស់នៃកងទ័ពប្រជាជនបដិវត្តន៍កម្ពុជា (ជំនួសប្តី) និងជាមេការិយាល័យទាហាន ។

ចាប់តាំងពីថ្ងៃទី៣០ កញ្ញា ១៩៧២ អ្នកស្រីត្រូវបានគេចាត់តាំងបន្ថែមជាអគ្គលេខាធិការបក្សកុម្មុយនិស្តខ្មែរ ។

បងប្អូនខ្មែរអើយ... មើលចុះរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យស្អីគេនេះ លើកបន្តុបតែបងប្អូនប្តីប្រពន្ធ២-៣គ្រួសារ ចាត់តែងតាំងជារដ្ឋមន្ត្រី ។ សមាជិកខ្លះមានតែឈ្មោះក្នុងក្រដាស់តែគ្មានមនុស្សទេ ។ អង្គការឆ្អែប្រឌិតបង្កើតឡើងយ៉ាងនេះ ដើម្បីបោលពិភពលោកនិងអន្តរជាតិឲ្យយល់ច្រឡំស្មានតែខ្មែរក្រហមគ្រប់គ្រងប្រទេសខ្មែរ និងមានរដ្ឋាភិបាលត្រឹមត្រូវ ។ រយៈវេលានោះ នៅក្នុងតឹកដីនៃប្រទេសកម្ពុជា បរិយាកាសសែនងងឹតអន្ធកា ។ គ្មានរាស្ត្រខ្មែរណាម្នាក់ដឹងថា មានបង្កើតរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យស្អីៗយ៉ាងនោះទេ...។

គេមិនដែលឮខ្មែរក្រហមណានិយាយនឹកឈ្មោះ ខៀវ-សំផន, ហ៊ូ-នឹម, ហ៊ូ-យន់ ឬឈ្មោះស្អីៗផ្សេងៗទៀតនោះទេ ។ ឈ្មោះសាឡុត-សរ ហៅប៉ុល-ពត ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរមិនស្គាល់ទាល់តែសោះ...។

ចំណែកឈ្មោះសម្តេចឪ ជាគូបដិបក្សជាមួយលន់-នល់ បើរាស្ត្រខ្មែរណាហ៊ានរំលឹកឈ្មោះនេះ រាស្ត្រនោះត្រូវស្លាប់ភ្លាម ។

កម្មវិធីកំទេចបំផ្លាញប្រទេសខ្មែរ, កម្មវិធីសម្លាប់បំផុតពូជខ្មែរ ព្រមទាំងធ្វើទារុណកម្មយ៉ាងឃោរឃៅព្រៃផ្សៃដល់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរក្នុងមួយនគរ គឺធ្វើយ៉ាងម៉េចក៏ដោយឲ្យតែដល់ស្លាប់ ។ យើងឮថាគេធ្វើតាមបញ្ជារបស់អង្គការ ។

ក្នុងរយៈ៤៤ខែ អង្គការគ្រប់គ្រងប្រទេសកម្ពុជា អង្គការបង្កើតក្រសួងតែ២ទេ គឺ ៖ ក្រសួងសុខាភិបាល និងក្រសួងអប់រំ ។

តើក្រសួងសុខាភិបាលក្នុងរបបរបស់អង្គការគេធ្វើអ្វី ?

ក្រសួងសុខាភិបាលក្នុងរបបរបស់អង្គការ គឺបន្លំធ្វើជាគិញ្ញ បន្លំធ្វើជាគុក ។ បុ

គ្គលិកពេទ្យភាគច្រើនជាស្ត្រីក្មេងៗអាយុត្រឹមតែ១៨ឆ្នាំ ។ ភារកិច្ចត្រូវតែតាមដាននិងស៊ើបអង្កេត ត្រូវតែពិនិត្យមើល ថាតើអ្នកជម្ងឺឈឺពិតប្រាកដ ឬឈឺបណ្តាមកពីសតិអារម្មណ៍ ? ។ បើសង្ស័យថាអ្នកជម្ងឺឈឺបណ្តាលមកពីសតិអារម្មណ៍ គឺត្រូវបាត់ខ្លួនភ្លាម ។ កិច្ចការវាល់បបរចែកឲ្យអ្នកជម្ងឺ ។ អ្នកជម្ងឺម្នាក់ៗត្រូវបានទឹកបបរតែពីរវែកនិងអំបិលប្រាំគ្រាប់យ៉ាងច្រើន ។ ដូច្នេះអ្នកជម្ងឺឈឺល្មមៗ ត្រូវតែចេញធ្វើការដើម្បីបានបបរហូប ។ ចំណែកអ្នកជម្ងឺដែលចេញពលិកម្មមិនរួច ត្រូវតែឈឺធ្ងន់ទៅៗលុះត្រាតែស្លាប់ ។ វាមានបង្កើតកន្លែងសំរាប់អ្នកជម្ងឺឈឺធ្ងន់ៗនិងមនុស្សចាស់ជរា ។ វាប្រមូលយកមកឃុំឃាំងទុកឲ្យនៅទីនោះទៅ មិនឲ្យញាតិសារលោហិតចូលទៅសួរសុខទុក្ខឡើយ ។ អ្នកជម្ងឺទាំងអស់ ដេកតែក្នុងអង្រឹងបាវ មានកន្លែងខ្លះដេកកណ្តាលព្រៃកណ្តាលវាលគ្មានដំបូលជ្រក, គ្មានថ្នាំអ្វីក្រៅពីឫសឈើបុកយ៉ាងម៉ដ្តច្របល់ជាមួយបាយម៉ាន ប៉ាតណាប៉ាតណី រួចលុញជាដុំតូចៗហាលឲ្យស្ងួត ។ ថ្នាំធុននេះ ឈឺអ្វីៗលេបបានទាំងអស់ ។ អ្នកជម្ងឺណាឈឺរ៉ាំរ៉ៃ ពេទ្យរបស់អង្គការចាត់ការចាក់បញ្ចូលទឹកដូងខ្ចីឲ្យ ទោះជម្ងឺអ្វីក៏ដោយ ។ល។ និង ។ល។

តើក្រសួងអប់រំក្នុងរបបរបស់អង្គការបង្កើតឡើងដើម្បីអ្វី ?

អង្គការបង្កើតក្រសួងអប់រំ ដើម្បីប្រមូលកុមារាកុមារី ដែលមានអាយុចាប់ពី៦ទៅ១៣ឆ្នាំ នាំយកមកលុតដំឲ្យដល់កំពូល ដូចគេលុតដំដែកដើម្បីធ្វើពូថៅធ្វើកាំបិតដែលត្រូវគេដុតឲ្យដល់កំដៅ ។ យ៉ាងណាមិញបញ្ហានេះក៏ជាផែនការរបស់អង្គការដែលបានបំរុងទុកមកជាស្រេចហើយដែរ ។

កាលៈទេសៈនោះអង្គការចាត់តែងតាំងប្រជាជនថ្មីដែលមានវ័យជរាគ្មានចំណេះមិនដែលស្គាល់សាលារៀន ឲ្យមកធ្វើជាគ្រូបង្រៀន ។

លោកគ្រូនេះស្គាល់លេខមិនដល់១០ អានអក្សរប្រកបបណ្តើរ !

នេះជាភារកិច្ចរបស់លោកគ្រូ ៖

ម៉ោង៥ព្រឹក, លោកគ្រូត្រូវតែប្រមូលកូនសិស្សនាំយកទៅបង្ខំឲ្យធ្វើការដូចជាលើកភ្លឺស្រែ ទូលសំណាប ដើររើសអាចម៍គោ ដើររើសលាមក ប្រមូលផ្សំធ្វើជាជី ។ល។

ម៉ោង១១, លោកគ្រូប្រមូលកូនសិស្ស រួចនាំយកទៅចង្ក្រានបាយរួម ហូបទឹកបបរជាមួយអំបិល ។ ហូបរួចម៉ោង១២ទើបចូលរៀន ។ សាលារៀនស្ថិតនៅក្រោមដើមស្វាយមួយឬពីរដើមធំៗ ដែលមានម្លប់ដីត្រជាក់ កណ្តាលវាលខ្យល់កំពុងបក់មកត្រសៀកៗ កូនសិស្សអង្គុយផ្ទាល់ដី កាន់ក្តារឈ្នួនម្នាក់មួយ និងមានធ្យូងម្នាក់មួយដុំ ផ្អែកគ្នាគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ស្វាបបណ្តើរងោកបណ្តើរ ។

ចំណែកលោកគ្រូកាន់ធ្យូងមួយដុំនៅដៃ ឈរក្បែរក្តារខៀនមួយចងព្យួរជាប

ដើមស្វាយ ។ លោកគ្រូចាប់ផ្ដើមសរសេរអក្សរ «ក» រួចនឹកអក្សរ «ខ» ។ ចាប់ផ្ដើមសរសេរស្រៈ មិនដឹងជាស្រៈ «ឿ» សរសេរយ៉ាងម៉េច ។ ដូច្នេះលោកគ្រូរវល់តែសរសេរលប់ៗ ។ ដោយសារម្លប់ស្វាយត្រជាក់ល្អ ខ្យល់កណ្ដាលវាលបក់មករសៀកៗយ៉ាងស្រួល លោកគ្រូស្ងាបហមៗ បែរក្រោយមើលកូនសិស្ស... ឱពុទ្ធោ! កូនសិស្សដេកលក់ជាងពាក់កណ្ដាលទៅហើយ ។ល។

ម៉ោង២កន្លះរសៀលពួវាយជួងជាសញ្ញាឲ្យប្រមូលកូនសិស្សចេញធ្វើពលិកម្មបន្តកិច្ចការដដែលតទៅទៀត ។ ពេលយប់ត្រូវប្រមូលកូនសិស្សអាយុ១០ឆ្នាំដល់១៣ឆ្នាំចេញពលិកម្ម ដូចជាលើកភ្លឺស្រែជាដើម ។ ពីម៉ោង៨យប់ដល់ម៉ោង១០ឬ១១ជិតអាធ្រាត ។ វាធ្វើទារុណកម្មធ្មើយហាត់យ៉ាងនេះ កូនសិស្សទាំងឡាយនោះដេកលក់តែពាសវាលស្រែ ។

កូនសិស្សទាំងអស់ស្លៀកពាក់ដាច់រយ៉ៃសឹងគ្រប់ៗគ្នា គ្មានភួយដណ្ដប់ មានតែបាវមួយម្នាក់ៗប៉ុណ្ណោះ ។ បាវនេះរដូវប្រាំងចងធ្វើជាអង្រឹងដេក រដូវរងារបែរជាយកមកដណ្ដប់ ។

ស្រាប់តែនៅខែមករាឆ្នាំ១៩៧៧ មានឧប្បត្តិហេតុមួយកើតមានឡើងគួរឲ្យចម្លែកព្រៃផ្សៃដ៏អស្ចារ្យ គឺអង្គការចេញបញ្ជាដាច់ណាត់ ត្រូវដកហូតបាវទាំងអស់ប្រមូលដាក់ចោលឲ្យកណ្ដៀរស៊ីខ្ទេច ។

ឱទេវតាអើយ ! តើកូនសិស្សទាំងឡាយនោះធ្វើយ៉ាងម៉េច ? បើខែមករា កុម្ភៈជារដូវយ៉ាងណា ? ។ កូនសិស្សទាំងអស់ ពេលយប់ត្រូវលូនចូលដេកក្នុងចំបើងដូចសត្វ វេទនាដ៏មហិមាសឹងរកពាក្យខ្មែរសរសេរគ្មាន ។ល។

ដូច្នេះក្នុងរយៈ៨៨ខែ កូនសិស្សអភ័ព្វទាំងឡាយនោះ ដែលសេសសល់នៅរស់គ្មានចេះអ្វីទាំងអស់ ចេះតែធ្វើចោរ ជាពិសេសចេះលួចស្រូវ, លួចហូបក្អែប, លួចហូបដង្កូវឈើគ្រប់មុខ លួចតេះសំបកខ្យង សំបកក្ដាម និងលួចហូបស្លឹកឈើគ្រប់ធុន ។ល។

ក្នុងរយៈ៨៨ខែត្រូវអង្គការលុតដំដល់កំពូល មានដុះចិត្តជាស្វ័យប្រវត្តិថា ត្រូវតែសងសឹកចំពោះខ្មែរក្រហមមិនអាចបំភ្លេចបានឡើយ ។

ក្រៅពីក្រសួងសុខាភិបាលនិងអប់រំ អង្គការគ្មានបង្កើតក្រសួងអ្វីទាំងអស់ ។ អង្គការបង្កើតតែឃាតករ៥ក្រុម រួចបំបែកដាច់ៗឡែកពីគ្នា រួចវាបញ្ជាឲ្យសម្លាប់បំផុតពូជខ្មែរជាដំណាក់ៗ កំណត់ពេលវេលាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ តើពួកណាត្រូវសម្លាប់រាស្ត្រខ្មែរធុនណា ? បន្តទៅមុខទៀតត្រូវបញ្ចេញក្រុមណាឲ្យទៅសម្លាប់ខ្មែរធុនណាទៀត ? ។ មានលំនាំយ៉ាងស្អាតយ៉ាងស្ទាត់ គ្មានមជ្ឈដ្ឋានខ្មែរណាគេចរួចទាន់ឡើយ ។

មើលចុះ ! ក្រុមទី១គឺក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំង (យើងខ្មែរមិនស្គាល់ឃាតករនេះជាសាសន៍អ្វីទេ) ។ ជាដំបូងវារៀបអន្ទាក់ជាខ្សែត្រៀមរង់ចាំបាញ់សម្លាប់នាម៉ឺនអ្នករដ្ឋការគ្រប់ៗផ្នែកគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ ដែលប្រមូលនាំចូលកណ្ដាលអន្ទាក់នោះ ។ ក្រុមនេះដូចខ្មោចព្រាយបិសាច វាពួនសម្ងំលាក់ខ្លួននៅទីងងឹត លួចបន្លំសម្លាប់បំផុតពូជខ្មែរដោយប្រើឈ្មោះខ្មែរក្រហម ។

ក្រុមទី២គឺជាកូនចៅរបស់លោកខៀវ-សំផន ឧទាហរណ៍នៅខេត្តបាត់ដំបងមានមិត្តស៊ូនិងមិត្តស៊ុយ ចេញមុខមុនគេតាំងរៀបចំក្បួនឡានកាម៉្យុងជាក្រុមៗ រួចដើរអញ្ជើញប្រមូលនាម៉ឺនអ្នករដ្ឋការគ្រប់ៗផ្នែក ដឹកនាំចូលទៅក្នុងខ្សែអន្ទាក់ត្រៀមរបស់ក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំង ត្រូវក្រុមនេះបាញ់សម្លាប់ចោលខ្ទេច ។

ក្រុមទី៣ចេញមុខមុនគេដែរ គឺសុទ្ធជាអតីតចោរព្រៃដែលអង្គការឆ្នៃប្រឌិតឲ្យទៅជាខ្មែរក្រហម រួចអង្គការបំបែកជា៣ពួក ៖

- ពួកទី១ ជាមេកាន់ក្ដាប់យោធាក្មេងៗអាយុសឹងមិនដល់១៥ឆ្នាំផង ។
- ពួកទី២ ចាត់តាំងជាឈ្លប ។
- ពួកទី៣ ជាគណៈកម្មការកង ។ អង្គការឲ្យអភ័យឯកសិទ្ធិដល់ក្រុមនេះយ៉ាងពេញលេញ ៖

ក/ ដើរប្លន់ប្រើពាក្យស្នើរ (ពាក្យស្នើរសាហាវជាងប្លន់ ពីព្រោះអង្គការចែងច្បាប់ការពារចោរដើរស្នើរ បើម្ចាស់ទ្រព្យរឹងទទឹង បាញ់សម្លាប់ចោលចុះ) ។

ខ/ អាចសម្លាប់រាស្ត្រខ្មែរដោយសេរី តាមសាលក្រមកាត់ទោសរួចហើយ ទុកក៏មិនចំណេញ យកចេញក៏មិនខាត ។

គ/ ត្រូវធ្វើទារុណកម្មយ៉ាងដូចម្ដេចក៏ដោយឲ្យតែរាស្ត្រខ្មែរស្លាប់ ។ ជាបង្រួមសេចក្ដីមក អង្គការឲ្យសិទ្ធិក្រុមនេះយ៉ាងពេញលេញត្រួតត្រាប្រទេសខ្មែរតាមបច្ចេកទេសចោរ ។ល។ និង ។ល។

- ពួកទី៤ គឺអតីតខ្មែរវៀតមិញជាសមាជិកបក្សប្រជាជនបដិវត្តន៍ខ្មែរ ។ អង្គការបញ្ចេញក្រុមនេះនៅដើមឆ្នាំ១៩៧៦ ចាត់តែងតាំងជាស្រេចជាប្រធានសហករណ៍ ជាគណៈតំបន់ បន្តមកជាតំណាងរាស្ត្រដែលមានតាប៉ែត, តាកៅ, មិត្តលក, មិត្តលៃ និងមិត្តលី (ជាតិយួន) កាន់នៅតំបន់ទី១នៃខេត្តបាត់ដំបងដែលខ្ញុំស្គាល់និងឃើញច្បាស់នឹងភ្នែក ។
- ពួកទី៥ គឺអតីតខ្មែរវៀតមិញដែរ កងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធបដិវត្តន៍ឯកភាពរបស់ប្រទេសកម្ពុជា ដែលសឺង-ង៉ុកមិញទទួលបញ្ជាពីហូ-ជីមិញ បង្កើតពីថ្ងៃទី១៩មិថុនា១៩៥១ លួចបង្កប់ទុកពាសពេញព្រៃនៃប្រទេសខ្មែរ ។ អង្គការបញ្ចេញក្រុមនេះជាចុងក្រោយបង្អស់នៅចុងឆ្នាំ១៩៧៧ ។ ភារកិច្ចក្រុមនេះ គឺរួមកម្លាំងជាម

ួយក្រុមឃាតករអាចម៍កំបាំងបណ្ដាក់គ្នាសម្លាប់ខ្មែរក្រហមនិន្នាការខ្មែរ មានមិត្តស៊ូជាដើម ។ សម្លាប់គណកម្មការកង, សម្លាប់ឈ្លបដែលជាខ្មែរក្រហមកើតមកពីចោរជាពិសេសសម្លាប់យុវជនចល័ត ។

តាមសេចក្ដីរ៉ាយរ៉ាប់ពីយុវជនខ្មែរដ៏ក្មេងម្នាក់នាមត្រកូលនួន ជាកូនប្រុសទោលរបស់លោកនួន-សាមិន ជាចាងហ្វាងពន្ធនាគារខេត្តបាត់ដំបង « មានខ្មែរក្រហមម្នាក់លួចបណ្ដោះនាំយកទៅជាមួយ » ។

យុវជននេះបាននិយាយអះអាងបញ្ជាក់ប្រាប់យាយទៀងផ្ទាល់ថា ៖ មុននឹងអង្គការបញ្ចេញឃាតករជាបន្ដៗ ជាលំដាប់លំដោយ ឲ្យចេញមកសម្លាប់បំផុតពូជខ្មែរ អង្គការកាត់ទោសជាមុនរួចស្រេចទៅហើយ ។

អង្គការបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ជាបន្ទាន់បំផុតដូចជា ៖ នាយទាហាន នាយទាហានរងនិងទាហានគ្រប់ៗផ្នែក ។ អ្នករដ្ឋការស៊ីវិលគ្រប់ៗផ្នែកគ្រប់ៗជាន់ថ្នាក់ ដូចជាបុគ្គលិកពន្ធនាគារ, តុលាការ, ក្រសួងគយ, នាម៉ឺនរដ្ឋបាល, សាស្ត្រាចារ្យ, គ្រូបង្រៀន, គ្រូពេទ្យជាដើម ។ល។ និង ។ល។

ពេលនោះមានមិត្តខ្លះលាន់មាត់សួរថា ៖ ហេតុដូចម្ដេចបានជាសម្លាប់ពេទ្យសាស្ត្រាចារ្យ និងគ្រូបង្រៀន ?

អង្គការធ្វើអត្ថាធិប្បាយវែកញែកថា ៖ សាស្ត្រាចារ្យនិងគ្រូបង្រៀន ឃើញតែបង្ហាត់បង្រៀនកូនពួកសក្តិភូមិ កូនពួកចក្រពត្តិ និងកូនពួកនាយទុន ។ លុះក្រុមនេះរៀនចេះចប់ក៏ប្រឌិតច្បាប់ជិះជាន់សង្កត់សង្កិនរាស្ត្រខ្មែរក្រីក្រល្ងង់ខ្លៅតែប៉ុណ្ណោះ ។ល។ ចំណែកបុគ្គលិកពេទ្យដូចជាវេជ្ជបណ្ឌិតជាដើម ឃើញថែទាំមើលជម្ងឺតែសក្តិភូមិ ចក្រពត្តិនិងនាយទុន យើងមិនដែលឃើញវេជ្ជបណ្ឌិតណាចិត្តល្អជួយមើលថែទាំអ្នកជម្ងឺជារាស្ត្រក្រីក្រឡើយ ។ ពេលនេះយើងត្រូវតែកំទេចខ្ញុំកញ្ជះនេះជាមុន ។ល។ និង ។ល។ មិត្តណាដែលមានអារម្មណ៍ឆ្ងល់យ៉ាងនេះ ក្រោយមកត្រូវបាត់ខ្លួនទាំងអស់ ។ សាលក្រមរបស់អង្គការអនាមិកនិយាយតែមាត់ទទេ គឺពាំពីមាត់មួយទៅមាត់មួយទៀតតែប៉ុណ្ណោះ ។

ច្បាប់របស់អង្គការអនាមិក បង្រៀនមិត្តៗជាតំណាងគ្រប់ៗក្រុម ត្រូវរៀនស្ទាត់ចាំមាត់តែពាក្យមួយឃ្លាៗ គឺដូចជាផ្នែកបង្ខំឲ្យធ្វើការមានមួយឃ្លាគឺ « នរណាហួបអ្នកនោះត្រូវធ្វើការ » ។ ផ្នែកសន្តិសុខមានមួយឃ្លាគឺ « សម្លាប់មនុស្សសុចរិតប្រសើរជាងទុកសត្រូវឲ្យនៅរស់ » ។ ផ្នែកតុលាការមានមួយឃ្លាគឺ « ទុកក៏មិនចំណេញ យកចេញក៏មិនខាត » ។

ឧទាហរណ៍នៅខេត្តបាត់ដំបង អង្គការប្រើឈ្មោះសម្ដេចឪធ្វើជានុយ ធ្វើជាអាវុធ ។ អង្គការអាចប្រមូលនាម៉ឺនខ្មែរ ទាំងស៊ីវិលទាំងទាហាន គ្រប់ជាន់ថ្នាក់ដែល

ស្រឡាញ់សម្ដេចឪ ដឹកនាំយកទៅសម្លាប់ចោលបានយ៉ាងងាយ មិនបាច់បង្ខំ មិន មិនបាច់ចង មិនបាច់ដាក់ខ្នោះ គឺប្រើពាក្យតែមួយឃ្លា សុំអញ្ជើញអស់លោកទៅទទួលសម្ដេចឪ គឺទៅស្លាប់ ។

អង្គការអនុវត្តគ្រប់មធ្យោបាយគ្រប់វិស័យ ញ៉ាំងឲ្យរាស្ត្រខ្មែរស្លាប់ជាបន្តៗ ។ ឧទាហរណ៍ដូចជាដេញប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរក្នុងមួយនគរ ជាច្រើនលាននាក់ ឲ្យថយចាកចេញចោលទីកន្លែងចោលទីលំនៅ ឲ្យថយចេញឆ្ងាយពីផ្លូវជាតិ ពីដងស្ទឹង មានចម្ងាយពីរគីឡូម៉ែត្រយ៉ាងតិច ។ រាស្ត្រខ្មែរត្រូវនាំគ្រួសារដើរដេកពាសវាលពាសព្រៃ ពឹងព្រះធរណីជាគ្រែ ពឹងមេឃជាដំបូល ។ មធ្យោបាយនេះធ្វើឲ្យស្លាប់ដោយមិនបាច់ប្រើអាវុធទេ ។ ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរត្រូវតែស្លាប់ជាបន្តៗ ដូចជាមនុស្សចាស់ជរា ឬអ្នកមានជម្ងឺធ្ងន់ កូនក្មេងតូចៗគ្មានទីកដោះគោត្រូវស្លាប់ទាំងអស់ ។ល។

អង្គការធ្វើទារុណកម្ម ដាក់ទិសឲ្យធ្វើការទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ហាលក្ដៅកណ្ដាលភ្លៀង ឲ្យហូបតែទឹកបបរជាមួយអំបិលពីរឬបីគ្រាប់ ឈឺគ្មានថ្នាំទាល់តែសោះ ជាពិសេសរាស្ត្រខ្មែរអ្នកទីក្រុង មិនធ្លាប់រស់នៅស្ថានភាពលំបាកវេទនាយ៉ាងនេះ ក៏បន្តកន្ទុយគ្នាស្លាប់យ៉ាងច្រើនឥតគណនា ។ មានមួយភាគមិនអាចទ្រាំនូវអំពើឃោរឃៅព្រៃផ្សៃយ៉ាងនេះក៏ស្លាប់ខ្លួនទៅ ។

ការបំបែកប្រជាជនតាមអាយុ ៖

អង្គការបំបែកគ្រួសារចេញពីគ្នា តាមអាយុជាក្រុមៗ ។ កុមារាកុមារីតូចៗអាយុពី៦ឆ្នាំទៅ១៣ឆ្នាំ អង្គការសន្និដ្ឋានទុកជាកូនសិស្ស ។ យុវជន យុវនារី អាយុពី១៤ឆ្នាំដល់៣០ឆ្នាំ នៅលើវ អង្គការប្រមូលបង្កើតជាក្រុមដាច់ខាត ឬហៅថាកងចល័ត ។ ក្រុមនេះមិនឲ្យជួបម៉ែឪឡើយ « ត្រូវធ្វើការទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ហាលក្ដៅកណ្ដាលភ្លៀង ហូបតែបបរនិងអំបិលមួយចិបៗតែប៉ុណ្ណោះ » ។

ចំណែករាស្ត្រខ្មែរមានគ្រួសាររួចហើយ អាយុពី១៧ឆ្នាំដល់៤០ឆ្នាំ ប្ដីប្រពន្ធត្រូវបែកចេញពីគ្នា ទៅបំពេញភារកិច្ចរៀងៗខ្លួននៅសមរភូមិមុខ ។ លើកលែងតែស្ត្រីដែលមានគភ៌ពី៧ខែឡើង និងស្ត្រីមានកូនខ្ចីអាយុក្រោមបួនខែ ទើបបានទៅសំរាកតាមកង ។

អាយុពី៥៦ឆ្នាំឡើង គឺជាកម្លាំងទី៣ ។ ប្រុសៗត្រូវធ្វើរទេះនង្គ័លរនាស់និងត្បាញកញ្ជើ ។ ស្រីៗត្រូវមើលថែទាំកូនក្មេង ។

អង្គការឆ្នៃប្រឌិតបង្កើតសមរភូមិមុខ បង្ខំឲ្យប្រជាជនខ្មែរធ្វើការទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ កណ្ដាលភ្លៀងមានជាគំរូខ្លះៗដូចតទៅ ៖

- នៅជីក្រែង, មានប្រជាជនចូលរួមធ្វើការចំនួនពីរម៉ឺនប្រាំពាន់នាក់លើកភ្លឺស្រែ ។

- នៅព្រៃឈរខេត្តកំពង់ចាម, មានប្រជាជនចូលរួមធ្វើការចំនួន២៥,០០០នាក់ លើកភ្លឺស្រែ ។

- នៅខេត្តពោធិសាត់, មានប្រជាជនចូលរួមធ្វើការចំនួន២០,០០០នាក់ ត្រូវជីកព្រែកមួយមានចម្ងាយ២០គ.ម. ។

- លើកអាងទឹកមួយនៅភូមិរាមគន់ ស្រុកមោងឫស្សី ខេត្តបាត់ដំបង មានប្រជាជនចូលរួមធ្វើការចំនួន២៥,០០០នាក់ ។

- លើកអាងទឹកមួយនៅខាងលិចភូមិស្វាយជាតិ ខេត្តបាត់ដំបង មានប្រជាជនចូលរួមធ្វើការចំនួន៣០,០០០នាក់ ។

- ធ្វើទំនប់ទឹកនៅស្ទឹង ភូមិកង្ហត ខេត្តបាត់ដំបង មានកម្លាំងពិសេសពីកងចល័តបូករួមកម្លាំងទី១ចូលរួមធ្វើការប្រហែល២៥,០០០នាក់ ។

- កាប់ឆ្ការបំផ្លាញព្រៃឈើយកដីធ្វើស្រែ នៅភូមិតាបែន ស្ថិតនៅខាងកើតភូមិកង្ហត ។ ប្រមូលកម្លាំងទី១ ទី២ ទី៣ ជាពិសេសស្រីៗមេម៉ាយចំនួន៨៥,០០០នាក់ ។

ស្រីៗមេម៉ាយដែលមានកូនតូចៗអាយុពី៥ឆ្នាំចុះ ត្រូវនាំយកទៅទាំងអស់ ។

អង្គការបញ្ជាឲ្យសង់ខ្ទម មានតែដំបូល សំរាប់ឲ្យកូនក្មេងៗជ្រក ប៉ុន្តែដេកផ្ទាល់ដីទាំងអស់ ។ ចំណែកប្រជាជនទូទៅ ដេកតែក្នុងអង្រឹងបាវហាលក្ដៅ កណ្ដាលភ្លៀងគ្មានទីជម្រកឡើយ ។ ត្រូវចេញធ្វើការទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ។ ពេលយប់បើភ្លៀងធ្លាក់ខ្លាំងចេញពលិកម្មមិនកើត តំណាងរបស់អង្គការវាយជួងបើកអង្គប្រជុំជីវភាពភ្លាម ។ ការពិតគឺហៅមកជេរដៀលត្មះ និយាយច្រំដែលៗថា អ្នកចេះដឹងបញ្ញវ័ន្តខំរៀនសូត្រយកសញ្ញាប័ត្រជាក្រដាស់ ដើម្បីជិះជាន់រាស្ត្រល្ងង់ខ្លៅ ។ ឧទាហរណ៍ដូចជាវិស្វករជាដើម ឃើញច្រត់តែចង្កេះចង្អុលប្រើគេ មិនដែលឃើញវិស្វករណាចេះលាយបាយអរឡើយ ។ល។

តើសញ្ញាប័ត្រជាក្រដាស់នោះមានប្រយោជន៍អ្វីខ្លះ ? គ្មានឃើញនរណាហូបក្រដាស់នោះសោះ ! គ្រប់ៗគ្នាហូបតែបាយ ។ ចំណែកដងប៉ាក្កាដែលសរសេរក៏ហូបមិនកើត ។ ឥឡូវចាប់តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ អង្គការបង្កើតដងប៉ាក្កាថ្មីគឺ នង្គ័ល រនាស់ ចប ប៉ែល ។ល។ បើយើងហូបបាយ យើងត្រូវតែដាំស្រូវ ដើម្បីកសាងជាតិឲ្យបានឆាប់លូតលាស់ចំរើនជឿនលឿន ។ យើងត្រូវធ្វើការរួម នេះជាកិច្ចការស្មើភាពគ្នាដ៏ថ្លៃថ្នូរគួរឲ្យគោរព ។ល។

ប៉ុន្តែខ្ញុំតាមដានពិនិត្យ រួចលើកយកមកពិចារណាត្រិះរិះប្រៀបធៀបក៏ឃើញថា កិច្ចការទាំងឡាយដែលអង្គការឆ្នៃប្រឌិតឡើង រួចបង្ខំឲ្យរាស្ត្រខ្មែរធ្វើនោះ គឺបំផ្លាញទាំងអស់ ព្រោះមិនស្គាល់ស្ថានភាពដី គ្មានបច្ចេកទេសអ្វីទាំងអស់ គឺធ្វើប៉ាតណាប៉ាតណី ។ ឧទាហរណ៍ដូចជាលើកភ្លឺស្រែជាដើម តាំងពីដូនតាមកតើគេលើក

ភ្លឺស្រែដើម្បីអ្វី ? ។ ចម្លើយគឺដើម្បីទប់ទឹកវាលស្រែខ្ពស់ៗ កុំឲ្យហូរទៅកាន់ដីវាលស្រែទំនាប ។ ចំណែកអង្គការឆ្វេងប្រឌិតបង្កើតស្រែថ្មី ដែលមានទំហំពី៥០ទៅ១០០ម៉ែត្របួនជ្រុង ដោយលប់ភ្លឺស្រែចាស់ចោល ហើយលើកភ្លឺស្រែថ្មី ។

លុះភ្លៀងធ្លាក់មកខ្លាំង ទឹកក៏ហូរច្រោះទៅកាន់ដីទំនាប បណ្ដាលឲ្យលិចសន្ទូងខូចខ្ទេច ។ ចំណែកឯដីខ្ពស់ឯណោះ ក៏ស្ងួតចែសគ្មានទឹកទាល់តែសោះ ។ ម្យ៉ាងទៀតតាំងពីដូនតាមក កិច្ចការលើកភ្លឺស្រែ គឺគេធ្វើនៅក្នុងរដូវភ្លៀងជោគជាំដីល្បប់នោះទន់ ទើបគេចាប់ផ្ដើមលើកភ្លឺស្រែតាមបច្ចេកទេស ដែលគេហៅថាស្នូងឆ្វេង ។ រួចគេលើកដីល្បប់បន្តគ្នា យកជើងធាប់បង្ហាប់ ទើបបានស្ថិតល្អ ។ល។

ចំណែកអង្គការបែរជាដាក់ទិសបង្ខំរាស្ត្រខ្មែរឲ្យលើកភ្លឺស្រែក្នុងរដូវប្រាំងរីងស្ងួត គឺខែមិនា មេសា ដីរឹងដូចថ្មមិនអាចបង្ហាប់ឲ្យជាប់ស្អិតឡើយ ។ លុះភ្លៀងធ្លាក់មកយ៉ាងខ្លាំង ភ្លឺស្រែទាំងនោះក៏បាក់ស្រុតក្រហេងក្រហូងមិនអាចទប់ទឹកជាប់ឡើយ ។ ចំណែកអាងទឹកក៏ធ្វើដូចភ្លឺស្រែដែរ ដូច្នេះពេលភ្លៀងធ្លាក់មកខ្លាំង ទំនប់ទឹកនោះក៏បាក់ស្រុត លុះដល់រដូវប្រាំង វាលស្រែរីងស្ងួតអាងទឹកនោះក៏ស្ងួតទៅដែរ ពីព្រោះផ្ទៃទឹករាបស្មើគ្នា ។ល។

ផ្នែកធ្វើទំនប់ទឹកក៏គ្មានបច្ចេកទេសអ្វីទាំងអស់ ឧទាហរណ៍ដូចជាឆ្វេងប្រឌិតបង្កើតទំនប់ទឹកនៅស្ទឹងភូមិកង្ហតជាដើម ។ កន្លែងកំពុងធ្វើទំនប់ទឹកនោះជាដីខ្សាច់ទាំងអស់ ។ ក្នុងខែសីហាឆ្នាំ១៩៧៧ រដូវទឹកជោរជន់ឡើងខ្លាំង ទំនប់ទឹកធ្វើខ្វះបច្ចេកទេស មិនត្រូវក្បួនខ្នាត ក៏បណ្ដាលឲ្យទឹកហូរហៀរលិចដំណាំនៅក្នុងភូមិកង្ហតខ្ទេច ។ លុះខែកញ្ញាឆ្នាំ១៩៧៧ ទឹកជំនន់ខ្លាំងឡើងៗ ក៏ហូរទៅកាន់ទីទំនាប កម្លាំងទឹករុញច្រានហូរយ៉ាងខ្លាំង ក៏ក្លាយទៅជាស្ទឹងមួយយ៉ាងធំក្បែរទំនប់ទឹកនោះ ។ ម្យ៉ាងទៀតដូចជាប្រមូលស្រីៗមេម៉ាយព្រមទាំងកូនតូចៗទៅកាន់ព្រៃតាបែន រួចបង្ខំឲ្យកាប់ឆ្ការបំផ្លាញព្រៃឈើ និងលប់បឹងយកដីធ្វើស្រែ ។

រឿងនេះក៏មិនទំនងទាល់តែសោះ ពីព្រោះប្រទេសខ្មែរជាពិសេសខេត្តបាត់ដំបងមិនខ្វះវាលស្រែឡើយ ។ ហេតុដូចម្ដេចក៏អង្គការបញ្ជាឲ្យលប់បឹងយកដីធ្វើស្រែទៅវិញ ? ផ្ទុយទៅវិញមានកន្លែងខ្លះ អង្គការបែរជាបញ្ជាឲ្យជីកស្រះ ។

ទីកន្លែងដែលអង្គការឆ្វេងប្រឌិតបង្កើតការងារភាគច្រើនជាតំបន់គ្រុនចាញ់យ៉ាងសាហាវ ដូចជាភូមិកង្ហតនិងព្រៃតាបែនជាដើម ។ ដូច្នេះប្រជារាស្ត្រខ្មែរត្រូវស្លាប់យ៉ាងច្រើន ពីព្រោះជម្ងឺគ្រុនចាញ់គ្មានថ្នាំទាល់តែសោះ ។ ក្នុងពេលកំពុងធ្វើពលកម្មរួម ដែលមានមនុស្សច្រើនកកកុញយ៉ាងលើសលប់នេះ គេក៏តែងឃើញក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំងចូលមកចាប់ចងរាស្ត្រខ្មែរដ៏ស្លូតត្រង់ជាបន្តបន្ទាប់ នាំយកទៅបាត់ៗយ៉ាងច្រើនមិនដឹងចំនួនឡើយ ។

មានបងប្អូនរួមឈាមយើងខ្លះគ្រាន់តែថ្ងូរក៏ត្រូវបាត់ខ្លួនភ្លាម ។ ជាសរុបសេចក្តីទៅ កិច្ចការដែលអង្គការបង្កើតឡើងបង្ខំឲ្យរាស្ត្រខ្មែរធ្វើការទាំងយប់ទាំងថ្ងៃជំនាន់នោះ គឺជាការឥតប្រយោជន៍ទាំងអស់ គឺវាកំទេចបំផ្លាញ ធ្វើឲ្យប្រទេសខ្មែរហិនហោចទាំងអស់ ។ គឺវាធ្វើទារុណកម្មរាស្ត្រខ្មែរ រហូតទាល់តែខ្មែរជាម្ចាស់ទឹកដីកម្ពុជាស្លាប់អស់តែប៉ុណ្ណោះ ។ល។

គុកតាបែន

អង្គការបង្កើតគុកមួយនៅក្នុងព្រៃតាបែន ស្ថិតនៅខាងកើតភូមិកង្ហត ជាព្រៃដាច់ស្រយាល ជាតំបន់គ្រុនចាញ់យ៉ាងសាហាវ ។ គុកនេះសង់នៅលើដំបូកមួយយ៉ាងធំ ខែវស្សាមកដល់ ទឹកលិចជុំវិញដំបូកត្រឹមចង្កេះ ។ អង្គការបញ្ជាឲ្យខ្មែរក្រហមដែលកើតមកពីចោរ ត្រូវតាមដានស្រីៗមេម៉ាយជាច្រើនម៉ឺននាក់ ដែលកំពុងចេញពលកម្មរួមកាប់ឆ្ការព្រៃតាបែន ។ បើដឹងថាស្រីណាជាប្រពន្ធអតីតអ្នករដ្ឋការដែលអង្គការសម្លាប់ប្តីរួចហើយ ត្រូវចាប់បញ្ចូលទៅក្នុងគុកនោះជាមួយកូនតូចៗអាយុ៥ឆ្នាំចុះ ។

អង្គការបញ្ជាឲ្យធ្វើទារុណកម្មបន្ថែម ញាំងឲ្យស្លាប់និងដាច់ពោះ ញាំងឲ្យស្លាប់នឹងឈឺគ្រុនចាញ់គ្មានថ្នាំព្យាបាលទាល់តែសោះ ញាំងឲ្យស្លាប់នឹងទម្ងន់កិច្ចការ ។ ស្រីៗមេម៉ាយដែលរងគ្រោះជាប់គុកតាបែន មានរូបខ្ញុំម្នាក់ដែរដែលត្រូវជាប់គុកនេះអស់រយៈ៩ខែ ចងចាំជានិច្ចមិនអាចបំភ្លេចបាន នូវទារុណកម្មទាំងឡាយដែលត្រូវទទួល គឺត្រូវធ្វើការទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ហាលក្តៅហាលភ្លៀង ត្រូវកាប់ឆ្ការព្រៃឲ្យស្អាត ។ កិច្ចដែលធ្ងន់ជាងគេនោះ គឺអង្គការបញ្ជាឲ្យកាប់ដើមឈើ រួចហើយត្រូវគាស់គល់ឈើធំៗនោះនៅកណ្តាលព្រៃរហោស្ថាន ដោយវាយកលេសថាយកដីធ្វើស្រែ ។

លុះវិលត្រឡប់មកកាន់គុកវិញ ទទួលបានតែទឹកបបរមួយកូនចានតូចហុតជាមួយអំបិល២-៣គ្រាប់តែប៉ុណ្ណោះ ។ មានអ្នកស្រីខ្លះមានកូនតូចៗ២ឬបីនាក់កំពុងឈឺយ៉ាងធ្ងន់ ដេកននាលលើរនាបដែលធ្វើអំពីដើមរាំងប៊ិនៗកំភួនជើង ទាំងសំបកគគ្រោតគគ្រើមគ្មានឈ្យូសគ្មានថាំងអ្វីទាំងអស់ ។ គ្មានកន្ទេលក្រាល គ្មានភួយដណ្តប់ គ្មានមុងការពារ មានតែសង្កើចប៊ិនៗចុងចង្កើះចេញមកខាំទាំងថ្ងៃ ។

កុមារទាំងឡាយនោះឈឺត្រដាបត្រដួសជិតដាច់ខ្យល់ស្លាប់ ។ ជម្ងឺធ្ងន់ៗមិនអាច

ថែទាំឲ្យជាបាន គឺជម្ងឺគ្រុនចាញ់និងរាគមួល ។ ភាគច្រើននៃកុមារទាំងឡាយនោះឈឺរាគមួល ធ្លាក់ឈាមស្រស់ៗ ព្រោះអត់ឃ្លានខ្លាំងពេក មិនអាចអត់ទ្រាំបាន ក៏បបួលគ្នាដើររើសសំបកក្តាមសំបកខ្យងយកមកដុតឲ្យឈ្ងុយ រួចនាំគ្នាហូប ។ មានកុមារខ្លះ ដោយមកពីជម្ងឺរាគខ្លាំងពេកងើបលែងរួច ក៏ត្រូវរុយពងដាក់រួចក្លាយជាដង្កូវ ។ ដង្កូវនោះចូលរុកសាច់ទាំងរស់ ។ ទំរាំនឹងស្លាប់ កុមារទាំងនោះសែនវេទនាគួរឲ្យអាណោចអាធម៌ណាស់ ។ ពេលទំនេរ ពិសេសពេលយប់ យាយទៀងតែងតែជួយថែទាំកុមារទាំងនោះ លុះមិត្តហាចជាមេគុកដឹងក៏បើកអង្គប្រជុំ ។

អ្នកទោសស្រីៗទាំងអស់ប្រកាសតែងតាំងយាយទៀងជាយាយកុមារ ដើម្បីការពារកុមារទាំងនោះ កុំឲ្យលួចហូបស្លកក្តាមសំបកខ្យងទៀតឡើយ ។ ប៉ុន្តែពុទ្ធោអើយ ! យាយទៀងការពារមិនឈ្នះទេ ព្រោះរវល់តែមើលក្រុមខាងណោះ អ្នកនៅឯក្រុមខាងណោះហូប លុះរត់មកមើលក្រុមឯណោះ អ្នកក្រុមឯណោះហូប ។ល។

ថ្ងៃមួយមានអ្នកទោសម្នាក់កំពុងលួចអាំងសាច់គោងៀត ធុំក្លិនឈ្ងុយស្រាប់តែកុមារសំគមៗទាំងនោះរត់មកព័ទ្ធជុំវិញឈរសម្លឹងមើល ហើយលេបទឹកមាត់គ្រប់ៗគ្នា ។ លុះសាច់ឆ្អិនហើយ អ្នកស្រីដែលអាំងសាច់ងៀតនោះក៏ដោះងៀតចេញពីដំបៀត រួចក៏គ្រវាត់ដំបៀតចោល ដើរចាកចេញបាត់ទៅ ។ ឱអនិច្ចាអើយ ! មើលចុះកុមារសំគមៗទាំងនោះ ក៏រើសដំបៀតចែកគ្នាលិទ្ធ ។ លិទ្ធហើយលិទ្ធទៀតបន្តពីម្នាក់ទៅម្នាក់ ខ្ញុំជាអ្នកថែទាំងកុមារទាំងនោះ ឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែក ចងចាំជាប់ជានិច្ចក្នុងខួរក្បាលមិនអាចបំភ្លេចបានឡើយ ។

មានអ្នកខ្លះឈឺជុះមិនហ៊ានជុះទេ គឺរក្សាលាមកគ្រាន់ចិញ្ចឹមក្រពះយកកម្លាំងដើរទៅធ្វើការសិន លុះបានទឹកបបរហុតទើបហ៊ានទៅជុះ ។ មានមនុស្សជរាខ្លះ ពេលជិតដាច់ខ្យល់ស្លាប់ ក៏ស្រែកដំអូញថា ៖ ស្តាយណាស់មិនបានហូបបាយមួយចំអែតមុននឹងស្លាប់ ។ អ្នកទោសទាំងអស់អស់សង្ឃឹមដេកចាំតែពេលស្លាប់ គ្មានអ្វីជាទីពឹងទេ ។ គ្រប់ៗគ្នាលួចបន់ស្រន់តែក្នុងចិត្ត សូមព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ព្រះឥន្ទ ព្រះព្រហ្ម និងទេវតាជួយផង !!!

អស្ចារ្យមែន ស្រាប់តែនៅចុងខែសីហាឆ្នាំ១៩៧៧ មានអ្នកទោសម្នាក់ឈ្មោះម៉ាត្រូវខ្មោចចូលសណ្ឋិត ។ យាយទៀងជាអ្នកទទួលថែទាំអ្នកស្រីម៉ា ។ គាត់លួងលោមអ្នកស្រីម៉ាឲ្យហូបទឹកបបរ ។ ខ្មោចកំពុងចូលនេះនិយាយប្រាប់យាយទៀង ថា ៖ ខ្ញុំមិនអាចហូបបបរបានទេ ព្រោះមិត្តកោតបានវះពោះខ្ញុំយកក្រពះនិងពោះវៀនទៅហូបអស់ទៅហើយ ។ តែខ្ញុំអាចជក់បារីបាន ខ្ញុំសុំបារីមួយដើម ។ ខ្មោច

នោះប្រាប់យាយទៀងទៀតថា ៖ ខ្ញុំជាប្តីអ្នកស្រីម៉ា ខ្ញុំមកប្រាប់អ្នកទោសទាំងអស់ « ចូរកុំព្រួយ ខែក្រោយនេះបានរួចខ្លួនហើយ » ព្រោះជិតដល់វេនគេសម្លាប់វាវិញហើយ ។

ចំនួនពីរថ្ងៃ ខ្មោចនេះចេញបាត់ទៅ ។ អ្នកស្រីម៉ាដឹងស្មារតីឡើងវិញ ។ ក្រោយមកអ្នកស្រីម៉ាលួចប្រាប់យាយទៀងថា ៖ នៅចុងខែធ្នូឆ្នាំ១៩៧៦ ប្រហែលម៉ោង១០យប់ មិត្តកោតមកស្រែកហៅប្តីរបស់ខ្ញុំឲ្យចេញពីខ្ទមទៅជួបវា ។ វាវាយគាត់សម្លាប់ចោលភ្លាម វាវះពោះ រួចយកបេះដូង សួត ថ្លើម ក្រពះ ពោះវៀនអស់រលីង រួចវាជីករណ្តៅកប់ក្បែរខ្ទមនោះទៅ ។ កន្លងផុតតែដប់ថ្ងៃ មិត្តកោតចាប់ខ្ញុំចងនាំយកមកដាក់គុកនេះ ។

អង្គការប្រើគ្រប់មធ្យោបាយរកមុខរាស្ត្រខ្មែរអ្នកចេះដឹង រកមុខរាស្ត្រខ្មែរមានសតិសម្បជញ្ញៈស្នេហាជាតិដើម្បីសម្លាប់ចោល ។

ក្នុងខែមិថុនាឆ្នាំ១៩៧៥ អង្គការចាប់ផ្តើមបង្កើតក្រុមដាច់ខាតរួចភរកុហកថា ៖ នឹងបង្ហាត់បង្រៀនឲ្យបានក្លាយជាយោធាដ៏ចំណាន ដើម្បីការពារប្រទេស ។ រំពេជនោះមានយុវជនក្មេងៗ ភាគច្រើនគឺសិស្សវិទ្យាល័យ នាំគ្នាស្ម័គ្រចិត្តចូលបំរើយ៉ាងស្មោះត្រង់ មានចំនួន៥ពាន់នាក់ ។

ពីព្រោះយុវជនទាំងអស់នេះលបលួចស្រឡាញ់បក្សខ្មែរក្រហមរបស់លោកខៀវ-សំផនជាយូរហើយ ។ ពេលនេះយល់ច្រឡំស្មានតែជ័យជំនះនេះ ជាជ័យជំនះរបស់លោកខៀវ-សំផនទាំងស្រុង ។ល។

ពេលនោះអង្គការញញើមបីទមាត់មិនជិត ក៏ចាប់តាំងមូលដ្ឋានមួយធំស្ថិតនៅខាងត្បូងជាប់ជើងភ្នំធិបតី រៀបចំកន្លែងយ៉ាងស្អាត ឧបត្ថម្ភអាហារដ៏បរិបូណ៌ ។ លុះដល់ខែកុម្ភៈឆ្នាំ១៩៧៦ រាល់ៗល្ងាចអង្គការចាត់តំណាងសម្ងាត់ចូលទៅសំរាំងជ្រើសរើសពី១៥ទៅ២០ឬ៣០នាក់ នាំយកចេញពីមូលដ្ឋាននោះដោយភរថា យកទៅរៀនសូត្រ ។

ក្នុងខែតុលាឆ្នាំ១៩៧៦ មានយុវជនម្នាក់ដែលអង្គការនាំយកទៅជាចុងក្រោយមានវាសនាគេចរួច ក៏បានវិលមកជួបមិត្តភក្តិ ហើយលួចខ្សឹបថា មិត្តយើងជាច្រើនពាន់នាក់ដែលអង្គការនាំយកទៅនោះ ត្រូវអង្គការសម្លាប់ចោលអស់ទៅហើយ ។ ពេលនោះយុវជនចំនួន៣០០នាក់ ដែលមិនទាន់ដល់វេនស្លាប់ ក៏លបលួចខ្សឹបខ្សៀវ បបួលគ្នាបំបែកហ្វូងផ្សេងព្រេងរត់គេចទៅកាន់ភូមិឆ្ងាយៗ រួចប្រែឈ្មោះផ្សេងៗរៀងៗខ្លួន ។

ក្នុងខែមិថុនាឆ្នាំ១៩៧៥ មានទាហានកងពិសេសក្មេងៗ២០០នាក់ និងក្រុមរៀនបើកយន្តហោះ៨៨នាក់ ដែលរដ្ឋាភិបាលសាធារណរដ្ឋខ្មែរបញ្ជូនទៅធ្វើកម្មសិក្សា